

DIRECTIVA CONSILIULUI
din 12 decembrie 1991
privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole
(91/676/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 130s,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât conținutul de nitrați în anumite regiuni ale statelor membre este în creștere și atinge deja un nivel ridicat în raport cu normele fixate de Directiva Consiliului 75/440/CEE din 16 iunie 1975 privind cerințele calitative pentru apele de suprafață destinate preparării de apă potabilă în statele membre ⁽⁴⁾, modificată de Directiva 79/869/CEE ⁽⁵⁾ și Directiva Consiliului 80/778/CEE din 15 iulie 1980 privind calitatea apelor destinate consumului uman ⁽⁶⁾, modificată de Actul de Aderare din 1985;

întrucât al patrulea Program de acțiune al Comunităților Europene în domeniul mediului ⁽⁷⁾ indică intenția Comisiei de a prezenta o propunere de directivă privind combaterea poluării apelor rezultată din împrăștierea îngrășămintelor pe câmp sau din evacuarea dejecțiilor animale și din utilizarea excesivă a îngrășămintelor, precum și reducerea acestei poluări;

întrucât se recomandă în „Cartea verde” a Comisiei, intitulată „Perspective ale politicii agricole comune”, care definește reforma politicii agricole comune, că utilizarea îngrășămintelor și a gunoaielor care conțin azot este necesară agriculturii Comunității, dar că utilizarea excesivă a îngrășămintelor constituie un pericol pentru mediu; întrucât este necesar să se ia măsuri comune pentru rezolvarea problemelor care decurg din creșterea intensivă a animalelor și întrucât politica agricolă trebuie să țină seama mai mult de politica în domeniul mediului;

întrucât Rezoluția Consiliului din 28 iunie 1988 privind protecția Mării Nordului și a altor ape ale Comunității ⁽⁸⁾ invită Comisia să prezinte propuneri de măsuri comunitare;

întrucât nitrații de origine agricolă sunt cauza principală a poluării care provine din surse difuze și afectează apele Comunității;

¹ JO C 54, 03. 03. 1989, p. 4, JO C 51, 02. 03. 1990, p. 12.

² JO C 158, 26. 06. 1989, p. 487.

³ JO C 159, 26. 06. 1989, p. 1.

⁴ JO L 194, 25. 07. 1975, p. 26.

⁵ JO L 271, 29. 10. 1979, p. 44.

⁶ JO L 229, 30. 08. 1980, p. 11.

⁷ JO C 328, 07. 12. 1987, p. 1.

⁸ JO C 209, 09. 08. 1988, p. 3.

întrucât este necesar, prin urmare, să se reducă poluarea directă sau indirectă a apelor cu nitrații care provin din agricultură și să se prevină extinderea lor, pentru protejarea sănătății umane, a resurselor vii, a ecosistemelor acvatice și pentru garantarea altor folosiri legitime ale apelor; întrucât, în acest scop, este necesar să se ia măsuri privind stocarea și împrăștierea îngrășămintelor pe soluri cu compuși azotați și privind anumite practici de gestionare a terenurilor;

întrucât poluarea apelor cu nitrați într-un stat membru poate afecta apele celorlalte state membre și întrucât este așadar necesară o acțiune la nivel comunitar în conformitate cu art. 130r;

întrucât statele membre, pentru încurajarea unor bune practici agricole, pot asigura în viitor un anumit nivel de protecție a ansamblului apelor împotriva poluării;

întrucât este necesar să se prevadă o protecție specială pentru anumite zone alimentate de bazinele de vărsare ale unor ape care ar putea fi poluate cu compuși azotați;

întrucât este necesar ca statele membre să definească zonele vulnerabile, să elaboreze și să pună în aplicare programe de acțiune care vizează reducerea poluării apelor cu compuși azotați în aceste zone;

întrucât astfel de programe trebuie să cuprindă măsuri care vizează limitarea împrăștierii pe soluri a oricărui îngrășământ care conține azot și, îndeosebi, să fixeze limitele specifice pentru împrăștierea dejecțiilor animale;

întrucât este necesar, pentru asigurarea eficacității acțiunilor, să se supravegheze calitatea apelor și să se aplice metode de referință pentru dozările compușilor azotați;

întrucât se admite că condițiile hidrogeologice din anumite state membre sunt de așa natură încât vor trebui probabil mulți ani pentru ca măsurile de protecție să ducă la o îmbunătățire a calității apelor;

întrucât este necesar să se instituie un comitet însărcinat cu sprijinirea Comisiei la punerea în aplicare a prezentei directive și la adaptarea sa la progresul științific și tehnic;

întrucât statele membre trebuie să stabilească și să prezinte Comisiei rapoarte asupra aplicării prezentei directive;

întrucât Comisia trebuie să raporteze în mod regulat asupra punerii în aplicare de către statele membre a prezentei directive,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectivul prezentei directive este de:

- a reduce poluarea apelor provocată sau indusă de nitrații proveniți din surse agricole,
- a preveni orice nouă poluare de acest tip.

Articolul 2

În sensul prezentei directive,

- (a) „ape subterane” reprezintă toate apele care se găsesc sub suprafața solului în zona de saturație și care sunt în contact cu solul sau subsolul;
- (b) „ape dulci” reprezintă apele care se prezintă în stare naturală cu un slab conținut de săruri și în general sunt considerate ca putând fi captate și tratate în vederea producerii de apă potabilă;
- (c) „compus azotat” reprezintă orice substanță care conține azot, cu excepția azotului molecular gazos;
- (d) „animale” reprezintă toate animalele crescute în scopuri de exploatare sau în scopuri lucrative;
- (e) „fertilizant” reprezintă orice substanță care conține unul sau mai mulți compuși azotați împrăștiați pe soluri pentru a ameliora creșterea vegetației, inclusiv dejecțiile animale, reziduurile de la crescătoriile piscicole și nămolul de epurare;
- (f) „îngrășământ chimic” reprezintă orice fertilizant fabricat după un procedeu industrial;
- (g) „efluent animal” reprezintă dejecțiile animale sau un amestec de paie și de dejecții animale, chiar dacă au suferit o transformare;
- (h) „împrăștiere” reprezintă îmbunătățirea solului cu materii prin aruncare la suprafața solului, injectare, îngropare sau amestecare cu straturile superficiale ale solului;
- (i) „eutrofizare” reprezintă îmbogățirea apei cu compuși azotați, provocând o dezvoltare accelerată a algelor și a vegetalelor din specii superioare care perturbă echilibrul organismelor prezente în apă și care antrenează o degradare a calității apei respective;
- (j) „poluare” reprezintă evacuarea compușilor azotați din sursele agricole în mediul acvatic, direct sau indirect, cu consecințe de natură să pună în pericol sănătatea umană, să dăuneze resurselor vii și sistemului ecologic acvatic, să afecteze domeniul de agrement sau să stingherească alte utilizări legitime ale apelor;
- (k) „zonă vulnerabilă” reprezintă terenurile desemnate conform art. 3 alin. (2).

Articolul 3

1. Apele poluate și acelea care ar putea fi poluate, dacă nu se iau măsurile prevăzute la art. 5, sunt definite de statele membre în funcție de criteriile fixate în anexa I.

2. În termen de doi ani de la notificarea prezentei directive, statele membre desemnează ca zone vulnerabile toate zonele cunoscute pe teritoriul lor care alimentează apele definite în conformitate cu alin. (1) și care contribuie la poluare. Statele membre notifică la Comisie această desemnare inițială în termen de șase luni.

3. Atunci când apele definite de un stat membru conform alin. (1) sunt poluate de apele unui alt stat membru care sunt drenate direct sau indirect, statul membru ale cărui ape sunt poluate poate notifica faptele celui alt stat membru, precum și Comisiei.

Statele membre respective procedează, eventual împreună cu Comisia, la punerea de acord necesară pentru identificarea surselor poluării și a măsurilor care trebuie luate în favoarea apelor poluate, pentru a le asigura conformitatea cu prezenta directivă.

4. Statele membre reexaminează și, la nevoie, revizuiesc sau completează în timp oportun, cel puțin o dată la patru ani, lista cu zonele vulnerabile desemnate, pentru a ține cont de schimbările și de factorii imprevizibili din momentul desemnării precedente. Statele membre notifică la Comisie, în termen de șase luni, orice revizuire sau adaos adus listei cu desemnările.

5. Statele membre sunt scutite de obligația de a desemna zonele vulnerabile specifice dacă acestea stabilesc și aplică pe întreg teritoriul lor național programele de acțiune prevăzute la art. 5 conform prezentei directive.

Articolul 4

1. Pentru a asigura, în toate apele, un nivel general de protecție împotriva poluării, statele membre, în termen de doi ani de la notificarea prezentei directive:

(a) stabilesc un sau niște coduri de bună practică agricolă, care vor fi puse în aplicare în mod voluntar de către agricultori și care trebuie să cuprindă cel puțin elementele enumerate la pct. A din anexa II;

(b) elaborează la nevoie un program care prevede formarea și informarea agricultorilor în vederea promovării punerii în aplicare a codului sau codurilor de bună practică agricolă.

2. Statele membre prezintă Comisiei modalitățile codurilor lor de bună practică agricolă și aceasta include informații asupra acestor coduri în raportul prevăzut la art. 11. În temeiul informațiilor primite, dacă este necesar, Comisia poate face propuneri corespunzătoare la Consiliu.

Articolul 5

1. Statele membre stabilesc programe de acțiune având drept obiect zonele vulnerabile desemnate, în vederea îndeplinirii obiectivelor prevăzute la art. 1 și în termen de doi ani de la desemnarea inițială prevăzută la art. 3 alin. (2) sau de un an după fiecare nouă desemnare prevăzută la art. 3 alin. (4).

2. Un program de acțiune poate avea drept obiect toate zonele vulnerabile situate pe teritoriul unui stat membru sau, dacă acest stat consideră potrivit, se pot stabili programe diferite pentru diverse zone sau părți de zone vulnerabile.

3. Programele de acțiune țin cont:

(a) de datele științifice și tehnice disponibile privind în mod deosebit cantitățile respective de azot de origine agricolă sau provenind din alte surse;

(b) de condițiile de mediu din regiunile în cauză ale statului membru respectiv.

4. Programele de acțiune se pun în practică într-un termen de patru ani de la elaborarea lor și conțin următoarele măsuri obligatorii:

(a) măsurile prevăzute în anexa III;

(b) măsurile pe care statele membre le-au adoptat în codul sau codurile de bună practică agricolă elaborat(e) în conformitate cu art. 4, cu excepția acelor care au fost înlocuite cu măsurile enunțate în anexa III.

5. În afară de aceasta, statele membre iau, în cadrul programelor de acțiune, toate măsurile suplimentare sau acțiunile consolidate pe care le consideră necesare, dacă se constată, de la început sau în urma experienței dobândite în cursul punerii în aplicare a programelor de acțiune, că măsurile prevăzute la alin. (4) nu vor fi suficiente pentru a atinge obiectivele definite la art. 1. La alegerea acestor măsuri sau acțiuni, statele membre țin cont de eficacitatea lor și de costul lor în raport cu alte măsuri preventive care ar putea fi adoptate.

6. Statele membre elaborează și pun în aplicare programe de supraveghere adecvate pentru a evalua eficacitatea programelor de acțiune stabilite în temeiul prezentului articol.

Statele membre care pun în aplicare dispozițiile art. 5 pe ansamblul teritoriului lor național supraveghează conținutul în nitrați al apelor (ape de suprafață și ape subterane) la puncte de măsurare selecționate, care permit determinarea întinderii poluării apelor cu nitrați proveniți din surse agricole.

7. Statele membre reexaminează și, dacă este cazul, revizuiesc programele lor de acțiune, inclusiv orice măsură suplimentară luată conform alin. (5), la cel puțin fiecare patru ani. Statele membre informează Comisia asupra oricărei modificări aduse programelor de acțiune.

Articolul 6

1. În scopul desemnării zonelor vulnerabile și a revizuirii listei stabilite, statele membre:

(a) supraveghează timp de un an concentrația de nitrați din apele dulci, pe o perioadă de doi ani de la notificarea prezentei directive:

(i) la nivelul secțiunilor de prelevare din apele de suprafață prevăzute la art. 5 alin. (4) din Directiva 75/440/CEE și/sau a altor secțiuni reprezentative de prelevare din apele de suprafață din statele membre, cel puțin o dată pe lună și în mod mai frecvent în timpul perioadelor de creștere a apelor;

(ii) la nivelul secțiunilor reprezentative de prelevare din pânza freatică în statele membre, la intervale regulate, ținându-se cont de dispozițiile Directivei 80/778/CEE;

(b) reiau programul de supraveghere descris la lit. (a) cel puțin o dată la patru ani, exceptând cazul secțiunilor de prelevare unde concentrația de nitrați a tuturor probelor precedente se dovedește a fi sub 25 miligrame pe litru și unde nu se constată nici un factor nou care ar putea mări conținutul în nitrați; în acest caz, programul de supraveghere nu trebuie pus în aplicare decât la fiecare opt ani;

(c) reexaminează la fiecare patru ani starea de eutrofizare a apelor dulci de suprafață, a apelor de coastă și a estuarelor.

2. Sunt utilizate metodele de măsurare de referință definite în anexa IV.

Articolul 7

Recomandările pentru supravegherea prevăzută la art. 5 și 6 se pot stabili în conformitate cu procedura prevăzută la art. 9.

Articolul 8

Anexele la prezenta directivă se pot adapta la progresul științific și tehnic, în conformitate cu procedura prevăzută la art. 9.

Articolul 9

1. Comisia este sprijinită de un comitet alcătuit din reprezentanții statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.

2. Reprezentantul Comisiei înaintează comitetului un proiect cu măsurile ce urmează să fie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect în termenul pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizul se adoptă cu majoritatea prevăzută la art. 148 alin. (2) din Tratat pentru deciziile pe care Consiliul trebuie să le adopte la propunerea Comisiei. În cadrul comitetului, voturile reprezentanților statelor membre respectă ponderea prevăzută la articolul menționat anterior. Președintele nu are drept de vot.

3. (a) Comisia adoptă măsurile preconizate, dacă acestea corespund avizului comitetului.

(b) Dacă măsurile preconizate nu corespund avizului comitetului sau în absența avizului, Comisia înaintează Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la măsurile care trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

(c) Dacă, la expirarea perioadei de trei luni de la data înaintării la Consiliu, acesta nu se pronunță, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie, cu excepția cazului în care Consiliul se pronunță împotriva acestor măsuri cu majoritate simplă.

Articolul 10

1. Statele membre înaintează Comisiei, pentru o perioadă de patru ani de la data notificării prezentei directive și, ulterior, din patru în patru ani, un raport conținând informațiile prevăzute în anexa V.

2. Statele membre înaintează Comisiei un raport, în conformitate cu prezentul articol, într-o perioadă de șase luni de la expirarea perioadei la care se referă acesta.

Articolul 11

Pe baza informațiilor primite în conformitate cu art. 10, Comisia publică rapoarte de sinteză în termen de șase luni de la primirea rapoartelor statelor membre și le comunică Parlamentului European și Consiliului. În conformitate cu punerea în aplicare a prezentei directive, în special cu dispozițiile din anexa III, Comisia înaintează Consiliului, până la 1 ianuarie 1998, un raport adaptat, dacă este cazul, propunerilor de revizuire din prezenta directivă.

Articolul 12

1. Statele membre pun în aplicare legile, reglementările și dispozițiile administrative necesare, în conformitate cu prezenta directivă, în termen de doi ani de la notificarea acesteia¹. Statele membre informează imediat Comisia în această privință.

2. În momentul adoptării de către statele membre, aceste măsuri trebuie să conțină o referire la prezenta directivă sau să fie însoțite de o astfel de referire cu ocazia publicării lor oficiale. Metodele prin care se face o astfel de referire sunt hotărâte de către statele membre.

3. Statele membre aduc la cunoștința Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 13

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 12 decembrie 1991.

Pentru Consiliu
Președintele
J. G. M. ALDERS

ANEXA I

CRITERII DE DEFINIRE A APELOR PREVĂZUTE LA ART. 3 ALIN. (1)

A. Apele prevăzute la art. 3 alin. (1) se definesc în funcție, printre altele, de următoarele criterii:

(1) dacă apele de suprafață dulci, în special cele care servesc sau care sunt destinate captării apei potabile, conțin sau riscă să conțină, din cauza neaplicării măsurilor prevăzute la art. 5, o concentrație de nitrați peste cea prevăzută de Directiva 75/440/CEE;

(2) dacă apele subterane au sau riscă să aibă un conținut de nitrați de peste 50 miligrame pe litru, din cauza neaplicării măsurilor prevăzute la art. 5;

(3) dacă lacurile naturale cu apă dulce, celelalte mase de apă dulce, estuarele, apele de coastă și apa mării sunt supuse sau riscă într-un viitor apropiat să fie supuse unei eutrofizări din cauza neaplicării măsurilor prevăzute la art. 5.

B. Statele membre țin de asemenea cont, la punerea în aplicare a acestor criterii:

(1) de caracteristicile fizice și de mediu ale apelor și terenurilor;

(2) de cunoștințele actuale privind comportamentul compușilor de azot din mediu (ape și soluri);

(3) de cunoștințele actuale privind indicele măsurătorilor luate conform art. 5.

¹ Prezenta directivă a fost notificată statelor membre la 19 decembrie 1991.

ANEXA II
COD(URI) DE BUNĂ PRACTICĂ AGRICOLĂ

A. În măsura în care sunt pertinente, codul sau codurile de bună practică agricolă care vizează reducerea poluării cu nitrați și care țin cont de condițiile dominante în diferite regiuni ale Comunității trebuie să cuprindă reguli conținând elementele de mai jos:

- (1) perioadele în timpul cărora împrăștierea fertilizanților este necorespunzătoare;
- (2) condițiile de împrăștiere a fertilizanților pe soluri foarte abrupte;
- (3) condițiile de împrăștiere a fertilizanților pe solurile moi, inundate, înghețate sau acoperite cu zăpadă;
- (4) condițiile de împrăștiere a fertilizanților în apropierea cursurilor de apă;
- (5) capacitatea și construirea bazinelor destinate stocării dejecțiilor animale, în special măsurile privind împiedicarea poluării apelor prin scurgerea și infiltrarea în sol sau scurgerea în apele de suprafață a lichidelor care conțin dejecții animale și dejecții de materii vegetale precum furajele însilozate;
- (6) modurile de împrăștiere a îngrășămintelor chimice și a dejecțiilor animale, în special nivelul și uniformitatea acestora, pentru a putea menține la un nivel acceptabil scurgerea în ape a elementelor nutritive.

B. Statele membre pot de asemenea să includă elementele de mai jos în codul sau codurile lor de bună practică agricolă:

- (7) gestionarea terenurilor, în special utilizarea unui sistem de rotație a culturilor și proporționarea terenurilor consacrate culturilor permanente în raport cu culturile anuale;
- (8) menținerea unei cantități minime de strat vegetal în cursul perioadelor (ploioase) destinate absorbției azotului din sol care, în lipsa unui astfel de strat vegetal, ar provoca o poluare a apelor cu nitrați;
- (9) elaborarea planurilor de fertilizare în funcție de fiecare exploatație și ținerea registrelor de utilizare a fertilizanților;
- (10) prevenirea poluării apelor prin scurgerea și percolarea apei departe de sistemul radicular al plantelor în cazul culturilor irigate.

ANEXA III
**MĂSURI CARE TREBUIE INCLUSE ÎN PROGRAMELE DE ACȚIUNE CONFORM
ART. 5 ALIN. (4) LIT. (a)**

1. Măsurile cuprind reguli privind:

- (1) perioadele în timpul cărora se interzice împrăștierea anumitor tipuri de fertilizanți;
- (2) capacitatea bazinelor destinate stocării dejecțiilor animale; aceasta trebuie să fie mai mare decât capacitatea necesară stocării în timpul celei mai lungi din perioadele de interzicere de împrăștiere în zona vulnerabilă, exceptând cazul în care se poate demonstra autorității

competente că volumul dejecțiilor animale care depășește capacitatea de stocare reală se va evacua într-un mod inofensiv pentru mediu;

(3) limitarea împrăștierii fertilizanților, conform bunelor practici agricole și ținându-se cont de caracteristicile zonei vulnerabile respective, în special:

(a) de starea solurilor, a compoziției și a pantei lor;

(b) de condițiile climatice, precipitații și irigații;

(c) de utilizarea solurilor și a practicilor agricole, în special de sistemele de rotație a culturilor;

și bazată pe un echilibru între:

(i) necesarul previzibil de azot al culturilor

și

(ii) azotul adus culturilor de sol și de fertilizanți și reprezentând:

- cantitatea de azot prezentă în sol în momentul în care culturile încep să-l utilizeze în proporții importante (cantități rămase la sfârșitul iernii),

- aportul de azot prin mineralizarea netă a rezervelor de azot organic din sol,

- aporturile de compuși azotați proveniți din dejecțiile animale,

- aporturile de compuși azotați proveniți din îngrășămintele chimice și alți compuși.

2. Aceste măsuri garantează că, pentru fiecare exploatare sau fermă de creștere, cantitatea dejecțiilor animale împrăștiată anual, inclusiv de către animalele însele, nu depășește o cantitate dată pe hectar.

Această cantitate dată pe hectar corespunde cantității de dejecții conținând 170 kg de azot. Totuși:

(a) pentru primul program de acțiune pe patru ani, statele membre pot autoriza o cantitate de dejecții conținând până la 210 kg de azot;

(b) în timpul primului program de acțiune pe patru ani și la sfârșitul acestui program, statele membre pot fixa cantități diferite de cele indicate anterior. Aceste cantități trebuie determinate astfel încât să nu compromită realizarea obiectivelor prevăzute la art. 1 și trebuie să se justifice prin criterii obiective precum:

- perioadele lungi de vegetație,

- culturi cu o puternică absorbție de azot,

- precipitații nete ridicate în zona vulnerabilă,

- soluri cu capacitate de denitrificare foarte ridicată.

Dacă un stat membru autorizează o cantitate diferită conform lit. (b), acesta informează Comisia, care examinează justificarea sa conform procedurii prevăzute la art. 9.

3. Statele membre pot calcula cantitățile prevăzute la pct. (2) în funcție de numărul animalelor.

4. Statele membre informează Comisia despre modalitatea de punere în aplicare a pct. (2). În conformitate cu informațiile primite, Comisia poate, dacă consideră necesar, să prezinte la Consiliu propunerile corespunzătoare, în conformitate cu art. 11.

ANEXA IV **METODE DE MĂSURARE DE REFERINȚĂ**

Îngrășăminte chimice

Compușii azotați se măsoară după metoda prezentată în Directiva Comisiei 77/535/CEE din 22 iunie 1977 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la metodele de prelevare și de analiză a îngrășămintelor ⁽¹⁾, modificată de Directiva 89/519/CEE ⁽²⁾.

Ape dulci, ape de coastă și apa mării

Concentrația de nitrați se măsoară conform art. 4 *bis* alin. (3) din Decizia Consiliului 77/795/CEE din 12 decembrie 1977 de instituire a unei proceduri comune de schimb de informații privind calitatea apelor de suprafață dulci din Comunitate ⁽³⁾, modificată de Decizia 86/574/CEE ⁽⁴⁾.

ANEXA V **INFORMAȚII CARE TREBUIE SĂ FIGUREZE ÎN RAPOARTELE PREVĂZUTE LA ART. 10**

1. O dare de seamă asupra acțiunilor de prevenire întreprinse conform art. 4.

2. O hartă:

(a) a apelor identificate conform art. 3 alin. (1) și anexei I indicând, în fiecare caz, care dintre criteriile menționate în anexa I este utilizat în vederea acestei identificări;

(b) a zonelor identificate desemnate, separând în mod clar zonele vechi și zonele desemnate de la ultimul raport.

3. Un rezumat al rezultatelor supravegherii efectuate în conformitate cu art. 6, cuprinzând un referat al observațiilor care au dus la desemnarea fiecărei zone vulnerabile și la orice reexaminare sau îmbunătățire adusă desemnării.

4. Un rezumat al programelor de acțiune elaborate în conformitate cu art. 5 și în special:

(a) măsurile cerute conform art. 5 alin. (4) lit. (a) și (b);

¹ JO L 213, 22. 08. 1977, p. 1.

² JO L 265, 12. 09. 1989, p. 30.

³ JO L 334, 24. 12. 1977, p. 29.

⁴ JO L 335, 28. 11. 1986, p. 44.

- (b) informațiile cerute conform pct. 4) din anexa III;
- (c) orice măsură suplimentară sau acțiune consolidată aplicată în conformitate cu art. 5 alin. (5);
- (d) un rezumat al rezultatelor programelor de supraveghere pus în aplicare conform art. 5 alin. (6);
- (e) estimările statelor membre privind termenele aproximative în care se poate aștepta ca apele definite conform art. 3 alin. (1) să reacționeze la măsurile preconizate în programul de acțiune, precum și un indiciu al gradului de incertitudine pe care îl prezintă aceste estimări.